

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. Materiam voti possibilem esse oportet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

cap. 5. §. 5. a. n. 25.

C A P U T XIV.

De Eo, cui fit Votum.

2. Dixi (si lolet esse Deus) ut innucrem , Deum esse ordinarium finem principalem voventium , quare cum in professione Religiosorum dicitur votum fieri coram Deo, Sanctis, & Prelato, Deus est, cui propriè fit votum. Sancti sunt intercessores, vel mediatores, vel testes. Prelatus est, vel item testis, vel ut Minister acceptans loco Dei. Ita D. Thom. Sanct. Azor. Suar. Bon. Val. apud Castr.

De Materia Voti.

§. I. *Materiam Voti possibilem esse oportet.*

3. Quid de votivce, de 3, quæ separatim possibilia sunt, unitum impossibilia, v.g. si quis pro die hoc Dominico vocat se infervitutum Hospitalis, & pro eodem se auditurum Confessiones: Respondeo, si simul per modum unius vovit, quasi utrumque omnino voluerit exequi, certè impossibilia vovit, atque adeo neutrum jure vovit: At si simul, sed separabiliter, dico debere unum eligere, sed cum distinctione, nam si unum ex his est de meliori bono, quam alterum, illud de meliore valebit, & erit observandum, ita Sanch. in Dec. lib. 4. c. 5. n. 23. majus enim bonum à Deo acceptari præsumitur: quòd si utrumque votum æquale, vel quasi æquale continet bonitatem, alterutrum licebit eligere, & observare, altero neglecto; quia tunc nulla est urgens ratio pro uno determinato. Ita Sanch. *ibid.*

4. Nota, posse contingere, ut non simul, sed prius, v. g. heri factum fuerit votum de uno, v. g. de inferendo Hospitali; & hodie de altero, v. g. de audiendis confessionibus, quid erit tunc dicendum? Aſſero ſive memor fueris prioris voti, ſive immemor, valere prius votum, & ſic in exemplo allato, valere illud de ſerviendo Hospitali, illudque eſſe ſervandum. Ratio eſt, quia prius illud jam fuit abſolute validum, ſuamque obligationem induxit, ergo non poteſt à ſuperveniente deſici.

5. Sanchez lib. 4. in Dec. cap. 5. num. 24. aliique docent, quando votum postea, factum, v. g. hodie, est majoris Dei obsequij, quam votum antea factum, v. g. heri, prevaleat posterius, utpotè Deo gratus, ac negligi debere prius, solum si sit dubium, quodnam sit majus bonum.

De Eo, cui fit Votum.

1. Scite est Deus, quem per vota recognoscimus :
 & ab omnium auctore impetrate bona quæpiam
 intendimus. Ita Sancti Thomæ, 2. 2. *questi.* 88. *art.* 4. 5.
 Quid tu quis opus bonum Sanctis promittat, duplici
 modo gerere potest. Ita idem *ibidem*, & *passim*. Doct.
 Primo, ut ipsi testes voti, vel mediatores, seu inter-
 cectores apud Deum; & tunc quia principaliter Deus
 est, qui sit promissio, votum in omni proprietate
 nominabitur. Secundo, ut ipsi immediate colantur,
 spectata eorum excellentia, & spectatis beneficiis per
 ipsos alicui concessis; & tunc quia promissio ipsi
 Sanctis principaliter præstatur, propriè votum non est,
 sed læta, & proportionaliter, non tamen illicitum erit
 sic votare; licui enim ipsi possunt orati, immo adorari,
 propter propriam dignitatem per cultum Dulzæ; ita &
 propter eandem possunt ipsis promissiones: bonorum

Paris I.

bonum, prævalere, observandumque esse prius. Vnde vides in exemplo de famulatu in Hospitali, heri promissio, & de auditione Confessionum promissio hodie, quia certum est auditionem esse meliorem famulatu, consequenter dicendum fore auditionem esse eligendam non famulatu. Ita quidem Sanchez, & Ratio est (inquit) tum quia illud votum, v. g. serviendi in Hospitali non valet, quia est impeditivum majoris boni; tum quia concurrentibus duobus præceptis gravius est observandum; cum ergo in casu nostro concurrant duo vota, quæ sunt præcepta privata, gravius, seu melius est observandum.

6. Verum, huic doctrinæ non acquiesco: quia semper prævalet, ut dictum est, prior obligatio, quæ certo possidet contra secundam promissionem. At primam rationem in contrarium respondeo, ex ipso Sanchez lib. 4. in Dec. cap. 8. num. 40. qui tradit hanc regulam: Quando votum includit aliquid bonum, v. g. statum Religionis laxioris, quod est sufficiens ipsius voti materia, quamvis illud perfectiora bona excludat, v. g. excludat statum Religionis strictioris validum est, quia materia illa promissa, v. g. perseverantia in dicta laxiore Religione est sufficiens voti materia respectu status imperfectioris, quem tum vovens habebat, qui est esse in sæculo, atque est res consilij. Esse igitur impeditivum majoris boni, quod invalidat votum, non esse impeditivum boni majoris cujuscunque, sic enim nulla feret vota valerent, cum semper sit invenire majus aliud bonum, quam sit votum factum: Sed est esse impeditivum majoris boni, quod vovens habet tunc, cum voverit, ut si quis dum est Religiosus in Religione observanti, velle vovere aliam non observantem. Hac doctrina ipsius Sanchez posita, sic sublimo, & servire hospitali non est impeditivum majoris boni, quod habet vovens tunc cum voverit, melius enim est servire, quam otiosum esse, ergo validum erit votum, licet sit impeditivum auditionis Confessionum: sicuti erat Religioso laxior impeditiva strictioris, si ergo est validum, quo modo à superveniente promissione invalidari poterit? Non ergo interim, cessaret votum, si superveniret argens necessitas, sive corporalis sive spiritualis, ut infra dicitur, & iterum non nego posse ipsum voventem, si velit, prius votum famulatus, commutare in auditionem confessionum, ut potest in melius bonum, secundum communem doctrinam asserentem licere cuique suum votum commutare in melius, Deoque gratius, solum assero valere illud prius votum.

7. Ad secundam rationem, neganda est minor argumenti: Falsum enim est concurrere duo vota, prius enim solum est verum votum, quod obligationem sine impedimento in vovente peperit; posterius verò, cum sit impossibile cum priore, obligare non potest: atque adeo præceptum privatum non est: Immo hæc posterior promissio posset dici esse impeditiva majoris boni; impediret enim, si executioni mandaretur, illud prius, ad quod inveniris ex privato præcepto obligatus: sicuti enim si voveres, seu promitteres Religionem ingredi, contra præceptum charitatis subveniendi tuo patri extreme indigenti; non valeret promissio, quia hæc esset contra præceptum obligans; ita in casu nostro, quia promissio posterior pariter contra præceptum est, scilicet contra votum, jam, ut probatum est, obligans, nequaquam valeret.

§. II. Materiam Voti oportet honestam esse, non indifferentem.

1. Bonam, honestamque debere esse votorum materiam inde constat, quia debet esse de re Deo grata: secus eam Deus acceptare non poterit: nam propterea potest esse etiam de re aliis præcepta. Ita S. Thom. 2. 2. quæst. 88. art. 2. Quid de re indifferenti, quæ est illa, cujus executio non magis est utilis ad vitam æternam, quam ejus privatio? Respondeo, neque illam Deus

acceptabit, ut potest ut sic incapax divini cultus, & obsequij. Quamvis rem indifferentem, ut item venialiter malam, vovere putem nisi venialem, siquidem gravis esse injusta non videtur: nam rem graviter malam vovere, certum est esse duplex peccatum mortale: alterum contra virtutem oppositam: alterum contra Religionem; cum sit peculiaris Dei injuria velle voto firmare peccatum.

2. Ex his advertis differentiam juramenti promissorii, quod homini fit, & voti, seu juramenti, quod fit Deo. Illud enim potest esse de re indifferenti, quia homo, cui sæpe placet, quod non est melius, rem indifferentem acceptat; hoc verò non ita, quia Deus non acceptat, nisi illud quod sibi gratum est, sui que cultus capax. Neque obstat, in juramento illo promissorio homini, invocari Deum, invocatur enim solum, ut testis, non acceptatur.

3. Duo hic explicationem postulant. Primum: An malus finis, vel indifferentis adjunctis à vovente materia bona illam vincit, irritatque votum. Secundum: An è contra bonus finis materiam indifferentem afficiens, illam voti capacem reddat.

Quoad Primum. Sint hæc duæ regulæ, ex Sanchez lib. 4. in Dec. 6. n. 11. Quoties finis, sive mortaliter, sive etiam venialiter malus, sive solum indifferentis, ita adiungitur à vovente materia promissæ, ut verà sit finis ipsius promissæ materiae (id quod fit, quando vovens intendit per illam rem, quam promittit, obtinere aliquod malum vel solum indifferentens) toties ultra peccatum, quod forte invenitur in illa materia, votum est irritum. Ratio est, quia tunc res redditur mala ex illo pravo fine, atque adeo non acceptabilis. Sic esset, si quis voverit elemosynam dare pauperi, ut per illam pauper usuras exerceret, vel ut potens esset ad occidendum inimicum, & similia.

4. Regula secunda: Quoties finis malus additur ipsi voto, remanente re promissæ in sua bonitate, toties votum est validum; quia tunc materia ipsa bona est unde & Deo acceptatur: id autem tunc accidit, cum vovens non intendit ut ipsa res promissæ, sed solum ipso vovendi actu ad obtinendum finem malum, v. g. si quis voveat elemosynam pauperi oram multis, ut ij id audientes, vanam æstimationem recipiant de virtute voventis; valet votum, quia res promissæ nulla inficitur pravitate macula; & solum ipse vovendi actus ad finem illum malum dirigitur.

5. Una est sive exceptio, sive declaratio. Nam si ipsum votum emittitur, atque adeo ipse actus vovendi ordinatur, ut obtineatur à Deo malus quispiam finis, tunc quia hoc Deo gratum esse non potest, irritum erit, ut supra diximus; quare si voveret quis dare elemosynam, ut obtineret à Deo potius posse puella, vel inimicum occidere, &c. invalidè voveret. Idemque esset, si voveret elemosynam, ut obtineret à Deo vanam non hominum estimationem: in quo notes perverlim differentiam: nam modò n. 4. fuit validum votum factum ob vanam gloriam, quia votum non emissum ad illam à Deo obtinendam; sed solum comitanter ex actione vovendi, illam vanitatem qui aucupabatur: at nunc ipsum votum concipitur ad appetendum à Deo vanitatem illam, quæ ingrata prorsus Deo est, & quidem si res Deo mortaliter ingrata per votum exorari intendatur, peccabitur mortaliter: si venialiter ingrata, venialiter: qualis enim est finis, tale reddat votum, necesse est.

Ex dictis cum eodem l. c. Si quis voveat rem bonam v. g. jejunium, ut ex bello injusto incolumis evadat, ut ex concubina filium suscipiat, ut ex ludo illicito, sed non injusto lucrum reportet, lucrum scilicet, ad quod restituendum ex nulla lege sit obligatio, validè voverit; quia esse incolumem, habere prolem, lucrum illud retinere; mala nequaquam sunt, nam ideo licet de effectibus gratias Deo agere. Contra verò, si quis voveat, ut lucrum ex usuris, vel ludo injusto reportet, ut obtineat à Deo vires ad inimicum occidendum ut recuperet sanitatem